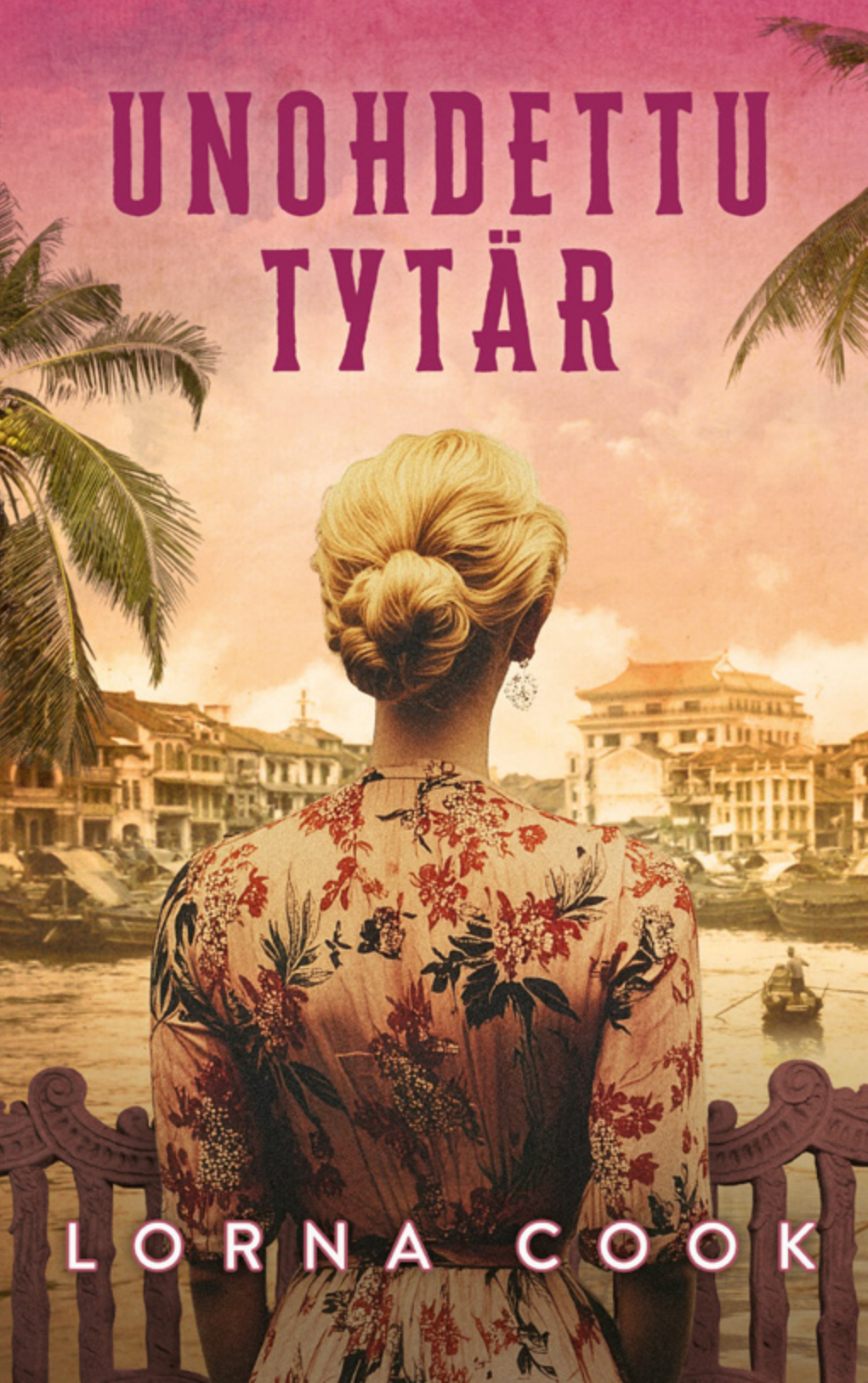

UNOHDETTU TYTÄR

A woman with blonde hair styled in a bun is seen from behind, looking out over a tropical harbor. She is wearing a light-colored dress with a red and black floral pattern. In the background, there are palm trees, a harbor with several boats, and a large, ornate building with a tiled roof. The sky is a warm, hazy orange.

L O R N A C O O K

L O R N A
C O O K

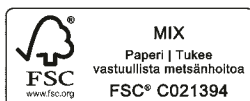
UNOHDETTU TYTÄR

T R E L E N N A I

Suomentanut
Nina Mäki-Kihniä

BAZAR

Ensimmäinen painos

Bazar Kustannus
www.bazarkustannus.fi

Suomentanut Nina Mäki-Kihniä
Suomenkielinen laitos © Nina Mäki-Kihniä ja Bazar Kustannus, 2026
Englanninkielinen alkuteos *The Distant Daughter*
Copyright © 2025 Lorna Cook

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN 978-952-870-176-7

Taitto Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@bazarkustannus.fi

Nickylle. Koska olet ihanin ystävä. Henkeen ja vereen.

Jo kaksikymmentäseitsemän vuotta.

Ja koska on jo aika, että omistajan kirjan sinulle!

1. LUKU

Lamorna

Cornwall, Englanti

Nykyhetki

Lamorna ei muistanut, milloin viimeksi oli käynyt täällä. Edellisestä paluusta paikkaan, jota hän oli joskus pitänyt kotinaan, oli vierähtänyt niin pitkä aika, että yksityiskohtia oli vaikea palauttaa mieleen ja jotain oli jo unohtunutkin. Joskus kauan sitten hän ei ollut malttanut odottaa pääsevänsä pois täältä, nyt hän halusi kiihkeästi päästä takaisin. Pakottava kaipuu Trelennaan oli vetänyt hänet tänne maailman toiselta laidalta. Vuorokausi aiemmin hän oli ollut Singaporessa, nyt hän oli mutkittelevalla autotiellä Lounais-Englannissa matkalla vanhaan sukukartanoonsa. Cornwallissa perinteikkäät, kivistä rakennetut vallit kuhisivat elonkirjoa, ja ne reunustivat kiemurtelevia kapeita raitteja, joten auton ikkunasta ei näkynyt kuin häkellyttävän korkeaa vehreyttä. Tätä kaikkea, näitä maisemia hän oli pitänyt itsestäänselvyytenä. Mutta nyt palatessaan hän tiesi, että Cornwall oli erilainen kuin mikään muu seutukunta Englannissa. Hän ajoi viimeiseen kaarteesseen tietäen, että pian kartano tulisi näköpiiriin.

Kaukaisuudessa loppiparvi sukelteli ilmassa ja kirkui tuttuun tapaan. Tuo ääni... Se toi hänet takaisin. Takaisin tänne

mutta toiseen aikaan ja paikkaan. Tai sitten ei. Paikkahan oli ennallaan, hän ei. Ei enää. Pitkä, mutkitteleva pihatie oli työssyisempi kuin hän muistikaan – kuoppaa kuopan perään, paksu sorakerros kun oli kulunut pois kauan sitten. Matka oli taittunut vuokra-autolla joutuisasti, mutta nyt oli madeltava tuskastuttavaa etananvauhtia, jottei jousitus hajoaisi. Ajo-neuvon nopeus vastasi hänen nykyistä elämäntahtiaan. Hän oli jälleen kotona eikä näkyvissä ollut järkevää määränpäättä. Kotiinpaluu oli takapakkia, eikö vain? Niin hän oli aina hokenut itselleen, pysytellyt poissa ja rakentanut toisaalla uutta elämää, johon hän oli solahtanut yllättävän vaivattomasti. Mutta nyt kaikki toivo tulevasta oli murskana, ja hän oli pallannut tänne. Hän oli epäonnistunut. Kaiken jälkeen hän oli epäonnistunut elämässä.

Tasan sillä hetkellä, kun hän oli tullut teini-ikään, hän oli lakannut olemasta onnellinen Trelennassa ja keskittänyt tarmonsa päästäkseen pakoon, nähdäkseen maailmaa, löytääkseen työpaikan – ja elämän, joka veisi hänet kaukomaille. Täällä kartanolla hän oli tuntenut olevansa jumissa – niin jumissa, että ahtaan paikan kammo oli siivittänyt matkalle mahdollisimman kauas. Lähtemällä hän oli pettänyt kaikki, kyllä hän sen tiesi. Mutta hän oli kiihkeästi halunnut pois täältä lounaisesta maankolkasta, joka oli kovin kaukana kaikista ja kaikesta – kaukana sivistyksestä, kuten hän oli erehtynyt ajattelemaan nuoruudessaan. Hän ei ollut kyennyt jäämään.

Kun meri nyt jäi taakse, ensimmäinen pilkahdus valkeasta kivialosta sai Lamornan hidastamaan ryömimisvauhtiin ja sitten pysähtymään. Hän nousi autosta katselemaan tuttua näkymää, jossa oli jotain outoa, jotain erilaista. Eihän sen tuollainen pitänyt olla. Mereltä rantajyrkänteiden takaa

kumpuava tuuli toi tullessaan suolaisen raikkaan tuoksun ja puhalsi Lamornan pitkät tummat hiukset silmille, kun hän tähysti tiluksiin kuuluvan puistoalueen yli Trelennan kartanolle. Hän ei tiennyt, mitä oli odottanut tuntevansa nähdessään suuren rakennuksen, jota ei ollut arvostanut nuorempana mutta jolla oli silti muistoissa suuri sija. Paikka näytti surulliselta, miltei rapistuvalla. Laiminlyödyttä. Hänen esi-isiensä rakentama, aikoinaan uljas Yrjöjen aikakauden arkkitehtuuria edustava sukukartano kärsi. Entisaikain palvelusväen asuin-tiloissa ullakolla osa ikkunoista oli laudoitettu rumasti umpeen, suorastaan taitamattoman tökerösti, ja ulkoseinustalla ryömivä muratti peitti suurimman osan itäsiivestä, kirjastosta ja juhlasalista. Kartanon puistoalue, jota oli joskus vuokrattu lampurille laidunmaaksi, näytti laikukkaalta ja nuupahtaneelta, ei vehmaalta ja rehevältä kuten ennen. Lamorna mietti huolissaan, mitä kaikkea vielä näkisikään perillä. Oliko muutakin rempallaan ja rapistumassa? Ehkei vikoja huomaisi, ellei niitä varta vasten etsisi. Hän tiesi, että totuus oli toinen. Todisteet Trelennan rappiosta olivat selvät, eikä niiltä voinut ummistaa silmiään.

Miten näin oli päässyt käymään? *Kauanko* hän oli ollut poissa? Kymmenen vuotta? Vähän alle? Lähtiessään hän oli ollut osapuilleen 21-vuotias, eikä hän ollut kuluneen vuosikymmenen aikana kertaakaan käynyt täällä, ei haikaillut täältä mitään eikä tuntenut kaipuuta tai koti-ikävää. Perhettään Lamorna oli tavannut aika ajoin – sisaruksiaan sekä muutamia serkkujaan – ja hänellä oli aina yösija vanhempiensa luona Lontoossa, kun hän oli läpikulkumatkalla kohti uutta maata, joka kulloinkin sattui eniten houkuttamaan. Sillä ainahan oli olemassa jokin kiinnostava maa tai kaupunki, joka lupaili parempaa, antoisampaa elämää. Sukulointi hoitui silti

enimmäkseen videopuheluilla, kunhan sellainen saatiin sovittua aikaerojen takia, mutta kaikki tekivät parhaansa eikä yhteydenpitoa päästetty lopahtamaan. He olivat perillä toisensa suurista elämänkäänteistä: iloista, suruista ja erinäisistä surkeista sattumuksista. Paitsi nyt. Nimittäin se surkeus, joka oli saanut Lamornan palaamaan tänne, oli vielä paljastamatta kotiväelle, eikä hän ollut varma, tekisikö sitä. Ei vielä.

Kotikartano, kuten hänkin, tarvitsi rakkautta ja täysremonttia. Ja sopi toivoa, ettei ollut kummankaan kohdalla liian myöhäistä.

* * *

Moottorin hurinan kuullessaan Lamornan pikkusisko Zennor tuli kiireesti ulos kartanon kiviportaille ja tuijotti epäuskoisena autosta nousevaa tulijaa.

”Lamorna?” Zennor kysyi ikään kuin tulija ei olisi oikeasti hänen sisarensa vaan pelkkä haamu. Ehkä näin olikin. Pitkän poissaolon jälkeen paluu oli Lamornallekin niin hämmentävää, että olo tuntui epätodelliselta. ”Miksi olet *täällä*?”

”Olenpahan vain”, Lamorna vastasi, kun Zennor ryntäsi hänen luokseen, halasi ja painautui tiukasti häntä vasten. Zennor oli aina ollut tällainen, niin kauan kuin Lamorna muisti. Syntyjään hellyydenkipeä, pienestä pitäen hakeutunut isosiskonsa halailtavaksi. Mikään ei näköjään ollut muuttunut, vaikka Zennor olikin nyt saman ikäinen kuin Lamorna kotoa lähtiessään.

”En voi uskoa, että olet *täällä*”, Zennor sanoi ja vetäytyi taaksepäin nähdäkseen siskonsa kunnolla. ”Näin pitkän ajan jälkeen.”

Lamorna katsoi siskoaan lämpimästi hymyillen silmiin, aivan kuin olisi maailman luonnollisin asia käydä kotona

Cornwallissa kerran vuosikymmenessä. ”Kartano patisti tulemaan luokseen”, hän vakuutti olematta asiasta kovin-kaan varma. Sehän ei välttämättä ollut totuus. Hän epäili, että oli itse tuntenut kaipuun kartanolle toiselta puolen maailmaa.

Lamorna kääntyi katsomaan seinämurattia, joka oli tunkeutunut rakennuksen alakertaan ikkunaruuudun läpi silkalla sinnikkyydellä ja luikerrellut köynnöksineen kirjastoon. Kirjat olivat siis altistuneet pakkaselle ja kylmälle, tuiskulle ja tuulelle. Yhtäkkiä Lamornan mieleen välähti muisto hetkestä, kun hän seisoo kirjastossa takkatulen lämpimässä leimussa ja pyörittää suurta antiikkista karttapalloa tutkien maailman lukemattomia maita, lukemattomia seikkailun mahdollisuuksia ja miettii, minne mennä. Loppujen lopuksi hän oli päätenyt Aasiaan. Tietämättä yhtään miksi. Ehkä siksi, että Aasia oli näyttänyt karttapalloa pyörittäneen teini-ikäisen silmissä olevan mahdollisimman kaukana tylsästä Cornwallista. Se vaikutti kiinnostavimmalta ja todennäköisimmin erilaiselta elämältä kuin hänen silloinen elämänsä. Karttapallo oli lupailut hänelle toivoa ja mahdollisuuksia, mutta nyt se mätäni tuossa kylmässä ja kosteassa kirjastohuoneessa kuten kaikki kirjat, taulut, antiikkihuonekalut ja veistoksetkin. Olivatkohan ne kaikki jo arvottomia? Rupsahtaneita? Homeessa? Hänen järkeensä ei mahtunut, miksi näin oli annettu tapahtua. Kartano teki kuolemaa. Isä oli aina sanonut, että oli hänen vuoronsa varjella kartanoa ja pitää se hyväkuntoisena. Mutta isältä oli loppunut voimat jo kauan ennen kuin vastuu oli siirtynyt hänen harteilleen. Samoin Lamornalta ja hänen sisaruksiltaan. Pelosta se johtui. He kaikki pelkäsivät vastuuta etukäteen. Avioliiton kautta sukuun tullut äiti oli tuonut ponnisteluihin joksikin aikaa uutta tarmoa, mutta sitten

hänkin oli uupunut. Tällainen kartano tarvitsi jonkun, joka ottaisi vetovastuun vain ja ainoastaan sen asioiden hoitamisesta. Se oli kutsumustehtävä, eikä sitä voinut hoitaa sivupestinä. Eikä kukaan heistä ollut kuullut *kohhtalon kutsua*. Sen sijaan he kaikki olivat yksi toisensa jälkeen tietten tahtoen katsoneet toisaalle ja etsineet muita mahdollisuuksia. Toisin sanoen paenneet, kun vielä pääsivät pakenemaan.

Zennorin silmiin tulvahti kyöneleitä, kun hän yllättäen näki kartanon Lamornan silmin. ”Taivaan kiitos, että tulit”, hän sanoi. ”Ei minusta ole tähän yksin.”

”Mitä tarkoitat? Mihin sinusta ei ole?” Lamorna kysyi.

”Estämään heitä myymästä kartanoa.”

”Aikovatko äiti ja isä myydä?” Koko perheen päätöksistä jäi helposti ulkopuolelle, kun muutti pysyvästi maailman toiselle laidalle. Toisaalta myyntiaikeet eivät yllättäneet Lamornaa. Kartano oli taloudellinen hirttosilmukka, joka kuristi vuosi vuodelta tiukemmin. Hän olisi itse myynyt sen jo kymmenen vuotta sitten, ennen kuin se alkoi rapistua. Häntä hirvitti ajatellakin, miltä sisällä näytti.

Toisaalta hän hieman huolestuttavasti liikuttui ajattellessaan, että täällä hän oli varttunut, täällä esivanhempiansa synnyinsijoilla, missä hänen sukunsa oli asunut... ainiaan. Oliko laitaa, että ihminen luopuu omasta historiastaan yksinkertaisesti panemalla sen myyntiin?

”Ovatko äiti ja isä kotona?” Lamorna kysyi.

”Eivät. He ovat lomalla. Risteilyllä tuhlaamassa rahoja, joita heillä ei vielä ole. Äkkilähtö.” Viimeistä kommenttiaan Zennor siivitti kädenhuitaisulla, ja Lamorna alkoi hiljakseen ymmärtää, mitä kotiinpaluu ja kaikki siihen liittyvä tosiasiaasi merkitsi. Tämän oli tarkoitus olla hänen turvasatamansa, lepopaikkansa ja seuraavan elämänvaiheen suunnittelupysäkki.

Kartano kuitenkin näytti samanlaiselta rauniolta kuin hän oli sisimmässään.

”Mennäänkö sisälle? Maistuisiko tee?” Zennor ehdotti, ja hymy palasi hänen huulilleen.

Sisälle meneminen pakottaisi kohtaamaan rappiotilan, mitä Lamorna odotti kauhulla, mutta eihän sitä voinut lykätäkään, ja Zennorkin näytti kovin toiveikkaalta, aivan kuin Lamornan paluu tarjoaisi ratkaisun kaikkeen.

”Tarvitsen jotain teetä vahvempaa”, Lamorna vastasi.

* * *

”Herra ja rouva Lambert jäivät eläkkeelle”, Zennor kertoi, kun he istuivat keittiösiiven hienoissa mutta vanhanaikaisissa ruoanlaittotiloissa. Jotkin asiat olivat muuttuneet valtavasti. Ja jotkin pysyneet aivan ennallaan. Rouva Lambertin keittiö oli jämähtänyt aikaan kuin hyytelöön säilöttynä – huone oli jumittunut jonnekin 1970-luvun ja 1990-luvun välille. Tilalla, jossa laminaattiin oli surutta yhdistelty ruskeita sävyjä, taisi olla ikävuosia enemmän kuin Lamornalla ja Zennorilla yhteensä. ”Kun Lambertit heittivät pyyhkeen kehään, äiti ja isä alkoivat ajatella asioita uudelta kantilta.”

”Äidin ja isän myyntipäätös siis syntyi, kun talonpidosta vastanneet kokki ja hovimestari jäivät eläkkeelle. Kuulostaa hätäratkaisulta”, Lamorna totesi ääneen. Hän pohti omaa tilannettaan ja sitä, mikä oli tuonut hänet tänne. Hätäratkaisut taisivat olla sukuvika. Hovimestarin pitäminen nykyaikana oli vanhanaikaista, mutta hänen isänsä oli perinnäisten tapojen mies ja Lambertit olivat työskennelleet kartanolla ikimuistoisista ajoista asti.

”Lambertien palkasta jää nyt säästöön rahaa, joten kaipa siitä olisi viisaasti käytettynä apua?” Lamorna katseli seinien

hilseilevää maalia ja jalkalistoja, joihin hampaanjälkensä jättäneet ajokoirat olivat jo kauan sitten siirtyneet ajasta ikuisuuteen.

”Ne rahat ovat pisara meressä. Monia yläkerran huoneita ei ole lämmitetty enää aikoihin. Niitä vain lakattiin käyttämästä.”

Lamorna sulki silmänsä tuntiessaan musertavaa epätoivoa, jota hän ei tosiaankaan ollut odottanut, ja siemaisi ginitonica hermojensa lujittamiseksi. ”Miksei kukaan ole kertonut minulle? Miksi tilanne on päässyt näin pahaksi?”

”Rahat loppuivat aikoja sitten. Isästä tuntui, että hänen velvollisuutensa oli jatkaa ja yrittää pelastaa talo. Mutta hän haukkasi liian ison palan. Äiti yritti hoitaa puutarhaa, mutta sehän on liian iso urakka yhdelle, eikä enää ole varaa henkilökuntaan.” Zennor kohautti harteitaan ja istui Lamornaa vastapäätä. ”National Trust ei osta uusia suojeltavia rakennuksia vaivakseen, koska työtä riittää nykyisissäkin kohteissa. Meidän säästömme vuotavat siis kuiviin. Tätä on jatkunut jo vaikka kuinka kauan.”

”Liekö sitten muutakaan keinoa. Myyminen kuulostaa kieltämättä viisaalta vedolta”, Lamorna sanoi, vaikkei ollut varma, tarkoittiko sitä.

”Sinullahan on rahaa?” Zennor huomautti vähääkään kurtsailematta. ”Tiedän, että olet tienannut hyvin vuosien varrella.”

Lamorna nauroi. Hänen täytyi muistuttaa itselleen, että sisko oli vielä nuori ja riemastuttavan naiivi. Kuten Lamorna aikoinaan. Kymmenen vuoden päästä Zennorkin olisi eri ihminen.

”Olen pärjännyt, mutten ole *niin* rikas. Myyminen on ehdottomasti viisasta.”

Zennorin silmien palo hiipui. *Olinko tosiaan hänen viimeinen toivonsa?* Lamorna ihmetteli. *Tunti sitten hän ei edes*

tiennyt, että olen tulossa kotiin. Eihän hän tiennyt edes sitä, että olemme samassa maassa. ”Ennen kuin tulee pimeää, voisın kiertää paikat ajatuksella ja muistella, mitä missäkin on. Vai onko sähkötkin katkaistu?”

”Hah hah”, Zennor tokaisi. ”Emme ole rutiköyhiä. Vielä. Mutta ota taskulamppu siltä varalta, että sähköt taas reistailevat.” Zennor penkoi keittiön allaskaappia, otti taskulampun ja ojensi sen siskolleen. ”Et uskokaan, miten mukavaa on, että palasit”, hän kiirehti lisäämään. ”Perhe on kaikki kaikessa.”

”Minustakin on mukavaa, että tulin takaisin”, Lamorna sanoi ja uskoi, että olisi pikapuoliin ihan aidosti sitä mieltä.

”Laitanko meille illallista?” Zennor ehdotti. ”Tein tuorepastaa, ja siitä riittää kahdelle. Keittiöpuutarhasta saa vielä nippa nappa satoa.”

”Tuorepastaa? Kuulostaapa ihanalta.”

Zennor oli käynyt pitopalvelukurssin ja alkanut tehdä keikkaa yksityiskokkina mutta ei halunnut reissata taitoineen maailmalla, ei kuuna päivänä kokkaisi eliitille ja kaihtoi ravintola-alan kovia paineita. Hän oli onnellinen, kun sai tehdä keittrauksia täkäläisille illalliskutsuille ja tapahtumiin. ”Aiotko jäädä?” Zennor kysyi. ”Siis tänne. Joksikin aikaa?”

Lamorna mietti hetken vastaustaan. ”Enköhän. Kunhan vanhan huoneeni katto ei ole romahtanut.”

Zennor pyöräytti silmiään. ”Se on ihan samanlainen kuin ennenkin. Ehkä *hiukan* pölyinen. Veikkaan, ettei siellä ole siivottu kunnolla vuosiin.”

* * *

Lamornan makuuhuone oli tosiaan juuri sellainen kuin hänen lähtiessään. Hän oli jo aikaa sitten hyvästellyt huoneen

eikä ollut kuvitellut, että perhe vaalisi sitä osana kartanon kokonaisuutta. Oikeastaan se olikin vain jätetty ennalleen.

Hän mietti, oliko sängyssä nukkunut kukaan hänen lähdettyään. Oliko hänen mentyään järjestetty sellaisia suuria kartanojuhlia, joita hänkin oli lapsena salakuunnellut portailla istuen ja hivuttautunut pyjamassaan askelma askelmalta alemmas nähdäkseen vilauksen glamouria. Huone oli kuin neiti Havishamin talossa Dickensin *Loistavassa tulevaisuudessa*: säilynyt koskemattomana vuosikaudet, ja hänen pukupöytänsä, ottomaaniaan ja lipastoaan peitti paksu pölykerros. Tosin hän ei mieltänyt huonekaluja omaksi omaisuudekseen. Ne olivat antiikkia, osa yhtä vanhoja kuin talo itse.

Lamorna vannoi, että illallisen jälkeen hän palaisi huoneeseen pölyhuiskun kanssa. Hän ei vielä pystynyt purkamaan tavaroita, availemaan laatikoita eikä myöntämään, että tässä sitä oltiin: täällä taas ja vieläpä joksikin aikaa jäädäkseen, strategisesti syrjään vetäytyneenä.

Hän lähti huoneestaan ja suunnisti kirjastoon käytävillä, joiden shakkiruutukuvioinen lattia oli ladottu mustista ja valkoisista laatoista. Moni niistä oli lohkeillut tai haljennut, mutta suurin huomio kiinnittyi kirjastoon. Se oli tilava ja korkeakattoinen, ja hän päätteli, että huoneen ikkuna oli rikkoutunut vasta hiljattain. Puupanelointi oli ehjä ja puhdas, ei vielä homeessa, ja täällä rouva Lambert selvästikin oli siivonnut. Pelastavan enkelin viimeinen teko ennen eläköitymistä. Lamorna painoi mieleensä, että visiittinsä aikana hänen pitäisi käydä kylässä Lamberteilla. Vai olikohan pölyjenpyyhkijä ollut Zennor? Ei ainakaan äiti. Sellainen ei ollut hänen tyyliään.

Nahkakantiset niteet peittivät jokaista neljää seinää. Niiden joukosta ei löytäisi hyvää lukemista, ellei sitten nauttinut

vanhojen, tuhatsivuisten eeposten pienestä präntistä tai poliittisten julkaisujen koosteista, Cornwallin paikallislehdistä ja valtakunnallisista sanomalehdistä yli sadan vuoden takaa. Lamorna kuitenkin huomasi miettivänsä, olisivatko ne sittenkin mielenkiintoisia. Kymmenen vuotta sitten sellainen ajatus ei olisi juolahtanut mieleenkään. Kirjojen lailla olen tainnut vanhentua minäkin, hän ajatteli.

Kirjastossa oli kylmä, eikä asetelmaa auttanut tuuli, joka klonkutti särkynyttä ikkunaa. Paljonko maksaisi samantyylinen ikkunalasi, joka oli muissakin puitteissa? Toivottavasti joku oli jo ottanut ongelman hoitaakseen, sillä muuten kirjat kostuisivat ja homehtuisivat. Pitäisi kysyä Zennorilta. Korjaustyö oli välttämätön, vaikka sitten omasta pussista maksettuna. Lamornan puhelin piippasi taskussa, ja hän luki viestin: *Illallinen vartin päästä. Käyn vain hakemassa salaattitarpeet ryytimaalta.*

Miten kartanossa oli tultu toimeen ennen kännyköitä? Nuoret olivat kailottaneet toisilleen portaiden ja käytävien päästä, ja äiti ja rouva Lambert olivat kailottaneet heille, ettei saa kailottaa. Lamorna hymyili muistolle. Hän oli unohtanut monia yksityiskohtia siitä, millaista elämä oli ollut täällä ennen pakosalle lähtöä. Sisarusten ja serkkujen katras, joka oli käynyt täällä kesänvietossa, oli ainakin ajoittain ollut äänekäs ja villi. Nyt kun asiaa ajatteli, hän myönsi, että saattoi muistella niitä aikoja kaiholla. Vähäsen vain. Kuinka yksinkertaista elämä olikaan ollut. Hän muisti juhlat joulut, jolloin kaikilla oli parasta päällään – ja koko perhe oli ollut saman katon alla. Lambertit olivat viettäneet pyhäpäivät ansaitusti lomalla omissa riennoissaan, ja siksi aterian valmistamiseen oli osallistunut jokainen perheenjäsen. Zennor oli ollut pienestä pitäen vastuussa kalkkunan viipaloinnista.

Merry ja isä olivat kannatelleet höyryävää, käytössä jo kolhiintunutta uunivuokaa kädet täristen, jotta Zennor oli saanut työstää kalkkunaa tohkeissaan. Innokas kokki jo silloin. Mistä Lamorna oli ollut kiinnostunut? Hän ei muistanut sitä – eikä omaa paikkaansa perheessä. Ihan kuin olisi jonkinlainen varaosa.

”Ei ollut tarpeeksi esiliinoja”, Lamorna ajatteli ääneen, kun muistot tulivat takaisin. Tapaninpäivänä aina töllötettiin televisiota kutisevissa jouluneuleissa rennosti takkatulen ääressä, ja isä nuokkui portviinilasi kädessään – vuoden muina päivinä hän ei siihen koskenut. Joulupäivänä samppanjaa, tapaninpäivänä portviiniä, isä tapasi sanoa. Kaikki tämä palasi Lamornan mieleen. Häneltä oli jäänyt välistä monet joulut vuosien varrella. Hurmaavien lapsuusaikojen jälkeen he olivat ajautuneet omille teilleen. Eikä se olisikaan enää samanlaista, koska perhe oli niin hajanainen. Niin... hän oli kieltämättä kaivannut yhtä sun toista, muttei tarpeeksi palataksaan. Ajankohta ei koskaan ollut sopiva, tukahduttava klaustrofobia oli ajanut hänet seikkailemaan ulkomaille, ja loppu oli historiaa.

Lamorna tutki pohjakerroksen muut huoneet kartanon kirjastosiivessä ja kauhisteli hetki hetkeltä enemmän pölyn määrää ja hylätyn talon tunnelmaa. Sali, jossa hänen vanhempansa olivat järjestäneet legendaarisia juhlia kuten kaikki heitä ennen eläneet sukupolvet kahden viime vuosisadan aikana, oli kurjassa kuosissa, sillä marmoripylväiden kiilto oli himmennyt ja lattia oli kulunut. Pitkässä ruokasalissa Chippendale-pöytä ja -tuolit oli peitetty suojakankailla. Päivällisillä taidettiin tätä nykyä kokoontua keittiöön.

Trelennan nykyiset, ylikuormittuneet omistajat olivat siekailematta jättäneet hunningolle rakennuksen, oman sukunsa

perinnön – kolmen sisaren ja heidän veljensä perintöosuuden. Lamornan veli oli jo aikapäiviä sitten ilmoittanut, ettei halua kartanon asioista osaa eikä arpaa. Ei ihme, että perimysjärjestyksessä ensimmäisenä oleva veli luopui oikeudestaan ottaa tällainen taakka harteilleen ja siirsi sen eteenpäin. Siitähän koko sotku alun perin alkoikin, Lamorna ajatteli. Yksitellen he kaikki olivat yksinkertaisesti livistäneet tiehensä ja pakoilleet vastuutaan, kaikki paitsi Zennor ilmeisesti. Ehkä vanhemmat halusivat kartanokaupoilla tehdä palveluksen Zennorille ja itse asiassa heille kaikille.

Kun Lamorna ohitti esi-isiansä muotokuvia, hän mietti, kuka kartanon ostaisi ja mitä esivanhemmat ajattelisivat. Hyväksyisivätkö he ratkaisun, saisivatko he rauhan ja helpon tuksen, kun uusi tulokas, kenties joku oligarkki, saapuisi rahoineen eikä venyttäisi penniä vaan pelastaisi kartanon väistämättömältä perikadolta? Ajatus kouraisi kylmästi Lamornan sydänalaa, vaikkei ollut syytä. Hänellä ei ollut mitään tunteita tätä pytinkiä kohtaan. Tai niin hän ainakin luuli.

Kun hän tuli portaikkoon, josta pääsi varastohuoneisiin, ullakolle, arkistohuoneeseen ja entisaikain palvelijoiden huoneisiin, häntä puistatti. Portaikko oli aina yhtä luotaantyöntävä: pelottavaa tunnelmaa höystivät kylmät, huonosti valaistut ja narisevat askelmat. Palvelusväen kerroksissa rakentajien kädenjälki ei ollut yhtä pikkutarkkaa käsityötä kuin perheen asuintiloissa, eikä parannuksia ollut tehty satoihin vuosiin sitten Yrjöjen aikakauden, jolloin ylettömän suuri kartano oli rakennettu. Ullakkokerros kulki talon päästä päähän, siivestä toiseen, ja kummassakin päässä oli portaikko, jota pitkin palvelijat olivat päässeet vähin äänin tulemaan ja menemään. Asuinkäytävän keskivaiheilta oli poistettu ovi, joka oli aikanaan estänyt mies- ja naispalvelijoita seurustelemasta

keskenään. Puiset ovenkarmit oli säilytetty, samoin oviaukon kummallakin puolella maitolasi, joka oli estänyt palveluskuntaa näkemästä toisiaan yöpukeissaan. Sekin oli jäänne ajoista entisistä – kuten lähes kaikki täällä. Lamorna kosketti lasia, jossa oli paksult pölyä ja pinttynyttä kuonaa. Kartano oli kerta kaikkiaan liian työläs, loputon työmaa pelkkää tomujen pyyhkimistä ja puunausta. Ei ihme, että ylläpitoon tarvittiin kokonainen legioona palvelijoita.

Käytävän päässä hämävät varastohuoneet olivat täynnä vanhoja matkalaukkuja ja menneiltä ajoilta säästettyjä koulukirstuja. Täältä Lamorna oli lähtiessään hakenut nahkalaukun, pakannut siihen kaiken mitä kuvitteli tarvitsevansa eikä ollut sen koommin katsonut taakseen. Mikään, mitä hän oli ottanut mukaansa, ei ollut kulkenut mukana koko reissua Aasian halki. Hän oli ripotellut omaisuutensa pitkin poikin maailmaa kuin Hannu ja Kerttu leivänmurusia, tosin sillä erolla, ettei niistä muodostunut kotiin johtava jälki. Hän teki päinvastoin, hylkäsi kaiken mukaan ottamansa ja kevensi taakkaa puhdistaen entistä minäänsä, kunnes ei ollut varma, tunnistiko enää itseään. Matkalaukkukin oli saanut jäädä roskiksen viereen hotellihuoneessa Thaimaassa, sillä hän oli vaihtanut sen halpaan rinkkaan, joka tosin oli hajonnut melkein yksin tein.

Varastohuoneiden takana oli muutamia pienempiä huoneita, jotka hänen isovanhempansa tai ehkä jopa näiden vanhemmat olivat pyhittäneet arkistoitavalle aineistolle tai pikemminkin kaiken maailman paperikasoille, joita oli vain hamstrattu tänne, eikä kukaan tiennyt, mitä niille pitäisi tehdä. Mikäpä sen helpompaa kuin kasata ne läjiksi pois silmistä sen sijaan, että lajittelisi niitä minkäänlaiseen järjestykseen. Synkkää tunnelmaa korostivat umpeen laudoitetut ikkunat.

Lamorna vilkaisi täpötäysiä kirjahyllyjä, rakennuspiirustuksia, asiakirjoja ja mappikansioita, jotka olivat hujan hajan. Yhtä sotkua ja sekamelskaa. Olikohan paikka aikoinaan ollut siivossa järjestyksessä, mutta joku oli käynyt myllertämässä sen kaaoksen valtaan? Vai oliko asiakirjoja, kirjeitä, kansioita ja sanomalehtiä aina ollut tapana viskoa hyllyille miten satuu? Lamorna ihmetteli, miksei täällä näkynyt hämähäkinseittejä. Ehkä Zennor oli käynyt tutkimassa paikkoja, pyyhkimässä pölyjä?

Silmiin osui hopeinen kirjain yhden nahkakantisen niteen selässä. Ison I-kirjaimen hopeanhohto oli haalistunut, mutta se heijasti silti katosta roikkuvan yksinäisen hehkulampun valoa. Hän otti teoksen hyllystä, ja siinä missä kirjanselkä oli ehjä, kannet olivat nuhjuiset, miltei homeiset, aivan kuin niille olisi jossain vaiheessa roiskunut vettä. Hän selaili kirjaa sieltä täältä. Kesti hetken ymmärtää, mikä se oli, mutta sitten hän tunnisti sen käsin kirjoitetuksi päiväkirjaksi. Ajatus omasta päiväkirjasta kammoksutti häntä: kirjanpito salaisuuksista tuntui oman haudan kaivamiselta. Kansien välissä ajatukset eivät olleet yksityisiä vaan suorastaan kirjallinen ripittäytyminen kelle tahansa, joka sattuisi tekstin näkemään. Silti se, jota I-kirjain edusti, oli vuolassanaisesti täyttänyt koko kirjan. Mieleen tuli heti, oliko kirjoittaja ajatellut hämillään, että vuosien kuluttua siitä, kun hänen kynänsä suti sanoja paperille, joku Lamornan kaltainen lukisi hänen sielunsa syvimpiä salaisuuksia. Vaan ehkäpä teksti ei kertoisi mistään henkilökohtaisesta. Hän silmäili päiväkirjamerkintöjä nopeasti ja luki muun muassa sen, että ”kaksituhatta merimiestä rantautui Keppelin satamaan” ja oli ollut ”valtavan hauskaa Rafflesissa”. Hän hyppäsi parin sivun yli. ”Tanssimme yhdessä Tanglinissa. En saanut silmiäni irti siitä miehestä.”

VAARALLINEN MATKA KOTIIN

Singapore 1941. Yötaivas repeää liekkeihin, kun japanilaiset pommit iskevät kaupunkiin. Kaukoidässä komennuksella olevan nuoren Isseyn on paettava ennen kuin on liian myöhäistä. Ainoa tuki kaaoksen keskellä on arvoituksellinen Alex Cartwright, joka on vannonut vievänsä hänet turvaan.

Cornwall 2025. Sydänsuruja poteva Lamorna palaa maailmalta sukunsa kartanoon, Trelennaan. Ränsistyvää rakennus kaipaa huolenpitoa. Kunnostustöitä tehdessään Lamorna ja hänen sisarensa löytävät kiehtovan aarteen: edesmenneen sukulaisensa Isseyn päiväkirjan. Sen sivuilta avautuu tarina rohkeudesta, pakomatkasta ja romanssista sodan keskellä. Mitä Isseylle ja Alexille lopulta tapahtui ja miksi heidän kohtalostaan on vaiettu?

Trelenna-sarjan aloittava haikeankaunis ja koskettava *Unohdettu tytär* kuljettaa lukijansa Singaporen hehkuvista öistä kivikoisille cornwallilaisrannoille ja kysyy, voiko kerran syttynyttä rakkautta koskaan unohtaa.

ISBN 978-952-870-176-7 • 84.2 • WWW.BAZARKUSTANNUS.FI

BAZAR